

INTERNATIONALE VROUWENDAG BLINDDATEN MET TOPBESTUURDERS IN DE JACHT OP EEN BAAN

Hakima vlucht met vier kinderen en begint opnieuw

Ze lacht veel, praat inmiddels verrassend goed Nederlands en vertelt haar verhaal zonder bitterheid. Maar achter de vriendelijke uitstraling van **Hakima Ahmadi** gaat een opmerkelijke levensreis schuil.

Peter Ullenbroeck
Heerle

De 43-jarige Afghaanse werkt lange tijd als politieagente in de stad Mazar-i-Sharif. Als haar man plotseling overlijdt, staat ze er opeens alleen voor met vier kinderen. En als dan ook nog de streng religieuze Taliban opnieuw de macht grijpen, verslechtert het leven voor vrouwen snel. „We mochten niet meer werken, moesten thuisblijven. Je mocht als vrouw niets meer”, verzucht ze.

Een onverwacht bericht verandert haar leven. Een Nederlandse politieagente, die jaren eerder werd uitgezonden naar Afghanistan en met wie Hakima heeft samengewerkt, mailt haar. Ze wil weten hoe het met haar gaat en geeft de Afghaanse een dringend advies. ‘Ga daar weg, probeer naar Nederland te komen, hier heb je meer kansen.’

Hakima besluit het erop te wagen. Moederziel alleen reist ze in 2022 met haar kinderen per bus van Mazar-i-Sharif via de hoofdstad Kabul naar Pakistan. Bij de Nederlandse ambassade in Islamabad vraagt ze om hulp. Een week later zit ze in het vliegtuig naar Nederland. Ze komt eerst terecht in een asielzoekerscentrum in Groningen en woont inmiddels met haar kinderen in Heerle.

Daar weet ze met vallen en opstaan een nieuw leven op te bouwen. „Mijn

▲ **Hakima Ahmadi vluchtte vanuit Afghanistan naar Nederland nadat de Taliban de macht greep in haar thuisland.** FOTO NORA KASRIOUI

taal was nul”, zegt ze lachend. „Ik snapte gewoon niet wat de mensen zeiden.” Toch gaat het snel. Ze volgt taallessen, doet vrijwilligerswerk in de buurt en ontdekt een nieuwe hobby: fietsen. Iets wat vrouwen in Afghanistan niet mogen.

Hoofddoek

Zelf draagt ze nog altijd een hoofddoek, maar benadrukt dat haar dochters daarin volledig vrij zijn. „Als zij zonder hoofddoek willen, is dat hun keuze”, zegt ze. „Zij moeten zelf beslissen hoe ze willen leven. Daarom ben ik ook naar Nederland gekomen. Hier kunnen ze in alle vrijheid hun eigen toekomst bepalen.”

Zondagmiddag vertelt Hakima haar verhaal aan een tafeltje in restaurant Boswachter Liesbos bij Breda. Tegenover haar zit Helga Hermans, directeur sociaal domein bij de gemeente Roosendaal. Twee vrouwen die elkaar nog nooit eerder hebben ontmoet. Het gesprek lijkt een beetje op een blind date. Alleen gaat het hier niet over romantiek, maar over werk.

Dat deze ontmoeting juist deze zondag plaatsvindt, is geen toeval: het is Internationale Vrouwendag.

Hakima doet mee aan het project ‘Bijstandsvrouw date topman’ van de stichting Brood en Rozen. Acht weken volgde ze samen met andere vrouwen workshops over zelfvertrouwen, zelfacceptatie, netwerken en de arbeidsmarkt. De afsluiting is

een ontmoeting met bestuurders en topmanagers uit de regio. Het idee achter het project is simpel: wie invloed heeft, kan ook deuren openen.

De Afghaanse hoopt dat dat voor haar ook geldt. „Ik wil graag werken”, zegt ze. „Dit is voor mij een grote kans.” Hermans luistert aandachtig naar haar verhaal. Ze is onder de indruk van de vrouw tegenover haar. „Dit is een sterke vrouw”, zegt ze. „We gaan samen kijken waar haar talenten liggen. De gemeente is een grote organisatie, dus er zijn veel mogelijkheden. Misschien wel iets bij handhaving.”

‘Bread and roses’

Voor Hakima zou het haar eerste baan in Nederland zijn. Opnieuw lachend: „Ik vind het ontzettend spannend, maar ik ben ook heel blij.”

Het project is een initiatief van Nora Kasrioui, oprichter van stichting Brood en Rozen. Al jaren probeert ze vrouwen uit de bijstand te koppelen aan mensen die daadwerkelijk iets kunnen betekenen voor hun toekomst.

De naam van de stichting verwijst naar een historische vrouwenstaking in New York begin vorige eeuw. De demonstrerende arbeidsters vroegen om ‘bread and roses’: niet alleen een eerlijk loon, maar ook kansen om zich te ontwikkelen. Dat idee staat volgens Kasrioui nog altijd centraal.

„Als je investeert in een vrouw, investeert je in een hele generatie”, zegt

ze. Volgens haar is dat juist nu belangrijker dan ooit. Wereldwijd staat de positie van vrouwen onder druk. Ze wijst onder meer op het bombardement op een meisjesschool in Iran, waarbij tientallen meisjes omkwamen. „Dan zie je hoe een hele generatie verloren kan gaan.”

Maar ook dichterbij huis ziet ze ontwikkelingen die haar zorgen baren. Uit recent onderzoek blijkt dat jongeren uit generatie Z conservatiever worden dan eerdere generaties. „Hoe conservatiever een generatie wordt, hoe harder zo’n dag nodig is.”

Voor haar gaat het project daarom om meer dan werk alleen. „Het is meer dan een baan alleen. Het gaat ook om eigenwaarde, gezondheid en toekomst. Als een vrouw sterker wordt, profiteert haar hele gezin daarvan.”

Zorg om familie

Aan het tafeltje in het restaurant wordt ondertussen gelachen. De Afghaanse straalt wanneer ze praat over haar kinderen. Toch blijft er ook zorg. Een deel van haar familie woont inmiddels in Iran, in de heilige stad Qom. Die stad werd de afgelopen week getroffen door bombardementen.

Sindsdien heeft Hakima niets meer van hen gehoord. „Ik heb al een week niet meer met hen gesproken”, zegt ze zacht. Even is het stil. Dan glimlacht ze weer. Want ondanks alles kijkt Hakima vooruit.

Als een vrouw sterker wordt, profiteert haar hele gezin daarvan

– Nora Kasrioui, oprichter Brood en Rozen